

været indrettet saaledes, som den har været det i de Aar, som ere forløbne siden 1888; der har ikke været noget Sammenhold eller System i det hele. Derfor har Udvalget ogsaa paa det Felt indladt sig, paa at fremkomme med nogle Endringer, som jeg senere skal komme til at omtale. Det er altsaa kun, hvad Kontrollen direkte har kostet; men der er ingen Tvivl om, at det for Fiskerne Landet over har været et meget betydeligt Tab, at man har vedtaget saa store Indskrænkninger i Fiskeriet, som Loven af 1888 bestemmer, og derfor har jeg ogsaa personlig sat Pris paa, at vi paa dette Omraade kunde faa det, som nu foreligger til Forhandling, saa at vi paa dette Omraade kunde faa det noget mere frit, end det nu er. Jeg mener ærlig talt ogsaa, at vi da have vundet noget fremad, men ganske vist er det, som jeg før sagde, ikke naaet dertil, at jeg for mit personlige Bedkommende og ej heller mine nærmeste Meningsfæller føle os, om jeg saa maa sige, fuldt ud tilfredse dermed. Vi kunde, som jeg nærmere skal paavise, naar jeg kommer til at omtale Endringsforslagene, ønske, at det var gaaet noget videre; men en Ting er, hvad der er ønskelig, og en anden Ting er, hvad der er gennemførligt, og naar vi endda kunde faa gennemført Loven, saaledes som den nu foreligger her med de Endringer, som ere opstillede af Udvalget og Flertallet, mener jeg som sagt, at vi ikke kunne forsvare at modsætte os Gennemførelsen af denne Lov; den er i alt Fald et betydeligt Fremskridt fra den, vi nu have, hvad der for Resten heller ikke siger saa grimme meget, idet den Lov, vi have, er saa slet, som den vel kan være.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale de til Forslaget stillede Endringer. Som De se, ere de mange; der er nemlig ikke mindre end 71. Men for ikke at optage alt for meget af Tingets Tid, vil jeg sige, at de Endringer, som ere — jeg vil ikke sige af mindre Betydning, men som dog ikke ere af meget indgribende Betydning, vil jeg gaa ganske løst hen over, idet jeg anbefaler ærede Medlemmer at læse den Motivering, som jeg her i Betænkningen har givet af hvert enkelt Endringsforslag. Bemærkningerne til Endringsforslagene findes i Tillæg B., Sp. 139 ff. Jeg skal derfor ikke opholde mig ved Endringerne Nr. 1—11, da de Bemærkninger, jeg har at gøre dertil, ikke ere andet, end hvad der er anført i Motiverne. Hvis for øvrigt et eller andet Medlem kunde ønske en nærmere Begrundelse af disse Endringsforslag, kunne de Herrer behage at spørge, og jeg er selvfølgelig, for saa vidt jeg er i Stand dertil, villig til at give dem en saa

udførlig Omtale, som der kan forlanges. — Derimod er der Endringsforslagene til § 6; det er Endringsforslagene Nr. 11—16. Disse Endringsforslag ere af en saa indgribende Betskaffenhed, at jeg selvfølgelig maa dvæle nogle Øjeblikke ved dem. Det har gennem lange Tider — i alt Fald siden Loven af 1888 — været saa, at man har været uklar over, hvad en Aalegaard er, eller hvad Aalegaardsretten er. Det er en Ting, som har sat Sindene i Bevægelse i mangfoldige Ægne af Landet, og det er ikke saa underligt, at dette har været Tilfældet, thi det er ikke alene mellem Fiskerne og Grundejerne, at der ret naturligt maa opstaa Uenighed om denne Ting, thi dem angaar dette Forhold jo nærmest. Men i anden Række — ja, man kunde maaste ogsaa sige i første Række — angaar dette Forhold virkelig det hele Folk og Land, idet det er et meget stort økonomisk Spørgsmaal, det her drejer sig om. Det kunde altsaa være ret heldigt, om man kunde faa en Afgørelse af, hvad Aalegaardsretten er, og en klar Fortaelse af, hvad en Aalegaard er. Jeg har i disse Dage gennemlæst den Behandling, som har fundet Sted i dette Ting af den nugældende Lov, og jeg kan ikke se, at man, da man vedtog denne Lov i dette Ting, har ment, at den skulde blive til Genstand for saadanne Fortolkninger og saa megen Misforstaaelse, som den har været Genstand for efter den Tid. Men naar nu Faktum er dette, at Aalegaardsretten er bleven paa den Maade fortolket af Domstolene, saa gælder det om, at man gør sit bedste for at redde, hvad reddes kan. Kun vil jeg sige, at saa langt tilbage, som man kan mindes, jeg kan gerne sige, helt nede fra Christian V's Dage, har det været forstaaet saaledes af Menigmand, at en Aalegaard bestaar af en Bro, der er ført ud fra Land og hviler paa nogle i Vandet staaende Pæle; langs disse Pæle og solidt fastgjort til samme staar i hele Aalegaardens Længde paa Hænder og op imod Vandspejlet en tæt, for Alene uigennemtrængelig Væg, bestaaende af en fast og stærkt Risflætning, hvis Hensigt er at standse Alene og lede dem ind i de paa Siden af Risgærdet anbragte Kuser; Røgtningen af disse Kuser finder Sted fra den Bro, som er bygget ud over Aalegaarden, ud over de her anbragte Kuser. Det er dette, som Menigmand har forstaaet ved en Aalegaard saa lang Tid tilbage, som de ældste kunne mindes, og meget længere; derom ville de Herrer kunne faa Oplysning hos en hvilken som helst Fisker, De ville henvende Dem til, paa de Steder, hvor Aalegarde særlig blive benyttede. Nu vil man